

af andre Forhold, paa Grund af, at der maa være et Dplag til Forbrug tilføede paa den Dag, Forordningen udfommer, hvilket gjør, at Regjeringen har faaet en Afgift af disse Varer indbetalt; men det forekommer mig ikke, at man kan sige, at Regjeringen liden et Tab derved, at de Varer, som fortæres efter den Dag, Consumtionen er hævet, blive forbrugte, uden at betale Afgift, og at dette opnaaes derved, at den engang betalte Afgift, den engang i Statskassen indfyhde Sum bliver tilbagebetalt, førend Consumtionen efter Loven skal ophøre. Det er vel en formindsket Indtægt, om man saa vil, men det er ikke noget egentligt Tab. Det er kun, forekommer det mig, en ligefrem Følge af, at Loven siger, at de Gjenstande, som forbruges efter den Dato, ere frie for at erlægge Consumtion. Jeg troer derfor ikke, at det er aldeles consequent, at man vil støtte sig til Forordningen af 1797, for at vise, at det er kun til Lettelse af den indenlandske Handel, at Consumtionen bliver tilbagebetalt, men at dette Spørgsmaal er et ganske nyt, det nemlig: hvad er Hensigten med, at Consumtionen fra en vis Dato ophører? Forøvrigt skal jeg henholde mig til det Forslag, som er stillet om, at Consumtionsgodtgjørelsen efter § 7 ikke skal overstige 1 Rbd., for at den skulde kunne tilbagebetales; idet jeg, som ogsaa allerede er paaberaabt, anseer det for at være af Bigtighed for Udførselen af Brændevin, ved at forsyne forbisællende Skibe, at Godtgjørelsen ikke behøver at opstige til en større Sum; men jeg skal dog, forsaavidt det ikke bliver taget tilfølge, helst stemme for det af de ærede 5 Herrer stillede Forslag, hvor efter Loven skulde antage omtrent samme Skikkelse, som da den kom til os fra Folkestinget.

Orsted: Jeg kan ikke Andet end vedblive den Mening, som jeg tilligemed flere ærede Talere yttrede under denne Sags anden Behandling, og som ogsaa den Tid fik Thingets Bifald, nemlig at Udførselsgodtgjørelsen ikke kunde indskrænkes saaledes, som det saavel i det af Regjeringen forelagte Lovudkast som i det af Folkethinget vedtagne Forslag var skeet, og jeg kan derfor paa ingen Maade være enig i det Ændringsforslag, som nu er foreslaaet

af 4 ærede Medlemmer af Udvalget. Naar den høitærede Finansminister har sagt, at det vel var theoretisk rigtigt, at Afgiften hviler paa Forbruget, men at det ikke var praktisk rigtigt, skal jeg, næst at henholde mig til, hvad den ærede Taler, som nu satte sig, yttrede, tillade mig at bemærke, at jeg vel kunde finde den Forskjel, som her gjøres imellem det theoretisk og praktisk Rigtige, nogenlunde antagelig, skjøndt ikke ganske nøiagtig, hvis der blot var Tale om Varer, som En eller Anden havde anskaffet sig til eget Forbrug. Da vilde jeg idetmindste ansee det for mindre betydeligt, at Varernes Besiddere bleve udsatte for at komme til at betale Afgift ogsaa af de Varer, som først forbruges en Tidlang, efterat Consumtionen var ophævet, og jeg troer, at naar der ikke var Tale om noget Videre, saa kunde man, for at undgaae Forvillinger, meget godt indskrænke Consumtionsgodtgjørelsen saaledes, som det fra en Side er paastaet. Men her er der ikke Spørgsmaal om dette alene, her er der Tale om Vareforraad, man har til Handel og Næring. Iblandt de vigtigste Consumtionsartikler, som baade ere Gjenstand for Udførsel og ogsaa for en betydelig indenbyes Handel, skal jeg blot nævne een, nemlig Smør. Derfom en Spækhøker paa den Tid, Godtgjørelsen skulde bortfalde, var forsynet med en betydelig Quantitet Smør, som han meente at kunne affætte her i Staden, og han ikke kan faae Godtgjørelse for den erlagte Consumtion, med mindre han kan producere en saadan Attest, som er foreffreven, og hvilket kun kan skee, hvis han udfører Smørret, saa vil han blive nødt til, da han i Almindelighed ikke kan være tjent med selv at udføre det, at sælge disse Varer med Tab; thi alt det Smør, som indføres fra 1ste April, betaler ingen Consumtion, altsaa alt Smør, som senere indføres, kan have til 2 Rbd. bedre Kjob. Det kan vel være, at Sagen med Hensyn til den Nærstid, hvorom her er Spørgsmaal, ikke vil i sine Virkninger have en stor praktisk Bigtighed; men det forekommer mig dog at være aldeles uretfærdigt imod en saadan Næringsbruger, om man vilde paadrage ham det Tab, som deraf vil være en Følge. Man siger vel, at der er ingen Betænkelighed